

«ΟΙ ΕΚΤΕΛΕΣΤΕΣ» του Γιώργου Σκούρτη είναι ένα καταξιωμένο, νεοελληνικό έργο, καλογραμμένο, με άρτια δομή, ολοκληρωμένους χαρακτήρες, σασπένς στη δράση και έντονο κοινωνικό προβληματισμό.

Με φόντο το μύθο του «Προμηθέα Δεσμώτη» του Αισχύλου και εστιάζοντας στο θέμα της αντίστασης του Προμηθέα ενάντια στην απολυταρχική και τυραννική, για τον πολίτη, εξουσία του Δία, ο συγγραφέας αντικατοπτρίζει αντιδιαμετρικά τις λειτουργίες καταπιεστικών μηχανισμών της κοινωνίας στους οποίους ο πολίτης συνειδητά ή ασυνείδητα εγκλωβίζεται, παγιδεύεται και ζητά απελευσμένα διέξοδο.

Αλλά το εύρημα του έργου, στοιχείο που καθιστά το κείμενο διαχρονικό, είναι η έξυπνη σύλληψη των χαρακτήρων από το συγγραφέα. Τρία αδέλφια που έχουν ληστέψει μία τράπεζα και κρύβονται στην παλιά αποθήκη ενός λατομείου: ο Κοσμάς, «αναρχικός» διανοούμενος, 45 χρονών, ο Τάσος, πρώην ποινικός κρατούμενος, 35 ετών και ο μικρότερος, ο Στέλιος, 25

χρονών, ναρκομανής. Και οι τρεις ερωτευμένοι με την ίδια γυναίκα. Τρεις γενιές που έπονται, ενώ στον πυρήνα της πλοκής, ο αθέατος μεν, αλλά παντρώχου παρών πατέρας, με τους κατατρεγμένους και τις εξορίες του Εμφυλίου. Η γενιά που προηγείται.

Κατ' αυτόν τον τρόπο, ο συγγραφέας, μεσ' από μία ιστορική ανασκόπηση, διατυπώνει με «ανατριχιαστικό» ρεαλισμό τις σχέσεις εξουσίας και βίας που ασκούνται άμεσα ή έμμεσα στον πολίτη κάθε εποχής. Εδώ η λύση της τραγωδίας είναι αρκετά προκλητική αφού ο μεγάλος αδελφός καλεί την αστυνομία στο κρησφύγετο σε μία κατά μέτωπο σύγκρουση με τους φορείς της εξουσίας. Εκεί όπου ο θάνατος αποτελεί ΙΣΩΣ τη μόνη διέξοδο από τη μέγγενη καταπιεστικών θεσμών και μηχανισμών.

Αλλά όσον αφορά στην ίδια τη ζωή, η ρε-

αλιστικότητα πραγματικότητα έχει αποδείξει ότι οι συντονισμένοι αγώνες, η ολική αντίσταση σε οποιασδήποτε μορφής καταπίεση από τους φορείς του συστήματος κάτω στην αρένα των δρόμων μεσ' από τα συλλαλητήρια, τις διαδηλώσεις και τις απεργίες, έχει καταφέρει ν' αλλάξουν πολλά προς το καλύτερο για τον εργαζόμενο και τον πολίτη.

Στο «Θέατρο Τέχνης» της οδού Φρυνήχου, «Οι εκτελεστές» παρουσιάζονται σε σκινοθεσία του Μίμη Κουγιουμτζή. Ξανασκινοθετημένο από τον ίδιο και μάλιστα να έχει παράλληλα υποδυθεί το ρόλο του Κοσμά, το έργο εκ πρώτης όψεως, είναι γνωστό έδαφος για τον σκινοθέτη. Παρ' όλ' αυτά, στη συγκεκριμένη παράσταση οι ηθοποιοί πάλεψαν γενναία, αλλά μόνοι τους. Ευκρινής σκινοθετική πρόταση και καθοδήγηση δεν φάνηκε να υπάρχει. Το έργο έχει τις διαχρονικές δια-

στάσεις του και αντέχει, αλλά αυτό και μόνο το γεγονός δεν είναι αρκετό για να στηρίξει ένα καινούργιο ανέβασμα. Ολοι γνωρίζουμε ότι το «θάμπωμα» του χρόνου κάνει κάθε κείμενο να χρειάζεται την ανανεωτική φρεσκάδα της σκινοθετικής έμπνευσης.

Στη συγκεκριμένη παράσταση η σκινοθετική οπτική ευτύχησε σε μία καλή επιλογή ηθοποιών. Από εκεί και πέρα οι ηθοποιοί δούλεψαν μόνοι τους.

Ρεαλιστικότητα η εικόνα του καλού σκινοκού της Τότας Πρίτσα. Η πάρα πολύ καλή μουσική επιμέλεια της Ελπίδας Σκούφαλου και με σύγχρονα μουσικά ακούσματα, δίνει μια πνοή φρεσκάδας στο έργο. Απόλυτα ενσωματωμένος με τις ανάγκες του ρόλου, ο Πασχάλης Τσαρούχας σκιαγραφεί πολύπλευρα τις μεταπτώσεις του Τάσου. Ο Χ. Ερμανούλ με τεχνική, μέτρο αλλά και ένταση υποδύεται πολύ καλά τον Κοσμά. Αρκετά καλός και ο Δ. Μαύρος (Στέλιος). Ένα πολύ καλό έργο με δυνατές ερμηνείες.

Καλλιόπη Παπανάκη

«Οι εκτελεστές» ^{13 Ιαν 02}